

INLEIDING

Samenvatting van de inleiding over eucharistie en aanbidding door door zuster Maria Nadiya Beznadiynych ssvm, zaterdag 30 juni 2018 kerk van de H. Antonius van Padua (De Boskant) in Den Haag

In 2003 verscheen de encyclick van paus Johannes Paulus II *Ecclesia de Eucharistia*. Hierin zegt hij: De kerk leeft van de eucharistie, want in de heilige Eucharistie ligt heel het geestelijk goed van de Kerk vervat, namelijk Christus zelf, ons Paaslam en het levend brood dat het door zijn Vlees in de heilige Geest tot leven gebrachte en tot leven wekkende leven schenkt aan de mensen (*Ecclesia de Eucharistia*, 1). De Eucharistie is het meest waardevolle bezit dat de Kerk op haar pelgrimstocht door de geschiedenis kan hebben (*Ecclesia de Eucharistia*, 9).

Als we in de aanwezigheid van God zijn, willen we de naaste liefhebben. Vaak ervaren we de persoonlijke liefde die God voor ieder van ons heeft. De apostel Johannes zegt: Hij heeft ons liefgehad. In het sacrament van de liefde leren we de liefde ervaren, zodat we leren hoe we de liefde door kunnen geven aan de naaste. We kunnen dat niet zelf en hebben daar zijn hulp voor nodig. We kunnen zijn liefde persoonlijk ervaren en uitstralen in de wereld naar onze naaste. Paus Benedictus noemde in zijn encyclick ‘*Spe salvi*’ (2007) de door Paus Johannes Paulus II heiligverklaarde Afrikaanse Giuseppina Bakhita. Ze wist: Ik word definitief bemind en wat mij ook gebeurt - ik word door deze Liefde verwacht. En dus is mijn leven goed (nr. 3). We willen zijn stem horen, maar dat is niet zo eenvoudig soms. Om de liefde werkelijk binnen te laten dringen en tot daden van liefde te komen hebben we tijd nodig. De aanbidding is een manier om eer aan God te brengen. Dat is onze roeping: eer en glorie aan God brengen. In zijn aanwezigheid leren we hoe we dat moeten doen en leren we zijn liefde binnen te laten dringen.

In het evangelie van Lucas lezen we over het bezoek van Jezus aan Marta en Maria (Lucas 10, 38-42). Wij willen heel graag dingen doen, net als Marta. Net als haar willen we druk zijn met goede werken. Maar er is slechts één ding nodig: God beminnen. En dat leren we vaak beter als we eerst een tijd bij zijn voeten zitten. Maria laat zien dat tijd voor God maken belangrijk is. Hij is de Meester van de arbeid en weet wat iedereen nodig heeft. Aanbidding is een kans om tijd met de Heer te nemen. Het is belangrijk Hem de kans te geven iets aan de mensen te doen. Ik heb een grote rijkdom als zuster dat we hier een kapel hebben. Ik kan hier vaak komen. Maar niet iedereen heeft dat. Het is belangrijk mensen die kans te geven om de Heer te beminnen en bij zijn voeten te zitten en zo te leren hoe zij de naaste lief kunnen hebben.

Eén zin in ‘*Sacramentum caritatis*’ (2007, postsynodale apostolische exhortatie van paus Benedictus XVI over het sacrament van de liefde) heeft mij heel erg geraakt. Zo ontstaat rond het eucharistisch mysterie de dienst van de liefde jegens de naaste, die er in bestaat “dat ik ook de medemens die ik niet mag of die ik niet eens ken, vanuit God liefheb. Dat is alleen mogelijk vanuit de inwendige ontmoeting met God, die tot gemeenschap van wil is geworden en zover gaat dat daarbij het gevoel geraakt is. Dan leer ik deze ander niet enkel meer met mijn ogen en gevoelens te bezien, maar vanuit het perspectief van Jezus Christus” (*Sacramentum Caritatis*, 88).

We moeten leren naar de naaste, naar onze medemens te kijken met de ogen van Jezus. Dat wordt mogelijk en ook makkelijker als we tijd met Hem doorbrengen. Het grote mysterie van liefde die God, die boven alles is, bij de mensen wil brengen. We leren van Maria dat we in stilte luisteren naar de Heer. Stilte is steeds moeilijker te vinden. Er is veel herrie, informatie, beelden en op de telefoon komen zoveel berichten binnen. De Heer spreekt in de stilte. Hij is ook in de stilte van de kerstnacht gekomen.

Stilte is belangrijk, want zonder stilte is het moeilijk de stem van de Heer te horen. De Bijbel is een hulpmiddel. Het is het Woord van God, dat tot ons kan spreken. We kunnen in de Kerk berichten van Hem krijgen. Wat zegt de Schrift over hoe ik mijn God moet dienen en hoe ik mijn naaste moet liefhebben? Een ander hulpmiddel is het getijdengebed. Het zijn manieren om bij het allerheiligste te luisteren naar zijn stem, om zoals Maria aan de voeten van de Heer te zitten. Luisteren naar Hem, zodat we mensen leren liefhebben. Want het is niet altijd makkelijk om van mensen te houden.

Van Marta kunnen we ook leren, als we aanbidding willen doen in een parochie. Namelijk dat we gastvrij zijn, dingen netjes regelen op de plek waar God zelf ter aanbidding naar ons toe komt. Praktisch zijn er ook voorschriften. Bijvoorbeeld dat er vier tot zes kaarsen zijn. Als koning Willem-Alexander hier op bezoek zou komen, weet ik niet hoe de etiquette en het protocol zijn. En als de Heer komt is dat ook belangrijk. We nodigen Onze Lieve Heer uit op een mooie plek, een waardige plek. En het helpt ons, als mensen met zintuigen, dat het een andere plek is en een omgeving van respect en eerbied.

Als je aanbidding wil houden in de parochie, is het nodig dat er mensen zijn. God is altijd aanwezig in het tabernakel en als Hij uitgesteld wordt, is het goed dat daar mensen bij blijven uit respect. Mensen die priester of diaken zijn, maar ook buitengewone bedienaars kunnen met toestemming van de bisschop de uitstelling van het allerheiligste op zich nemen.

Er zijn veel vruchten die voortkomen uit de aanbidding. In mijn eigen leven was het niet mogelijk geweest om ja te zeggen tegen mijn religieuze roeping als ik niet iedere dag aanbidding had kunnen doen in de stad waar ik woonde. Als we spreken over een roepingentekort is het goed te weten dat de Heer zegt: “De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig. Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten” (Lucas 10, 2). Bijvoorbeeld in het Italiaanse dorp Lu de Monteferrato, daar kwamen in 1881 moeders bij elkaar om te bidden voor roepingen tot het priesterschap en het religieuze leven. Zij hebben iedere dinsdag eucharistische aanbidding gedaan voor de genade om priesters en religieuzen van hun eigen gezinnen te hebben. Er kwamen uit dit kleine dorp 323 roepingen: 152 priesters en 171 religieuzen.

Soms kunnen we een beetje wanhopig zijn, omdat veel jonge mensen niet aan God denken. Maar God heeft gezegd: kom en vraag, want de Heer van de oogst wil mensen roepen. Maar daarvoor moeten we de tijd nemen. We moeten luisteren naar de Heer. Aanbidding verandert eerst je eigen leven. Je leert hoe je de Heer kunt beminnen en dienen. En van daaruit leer ik de mensen om me heen liefhebben, ook mensen met wie ik niet zo makkelijk om ga. Je kunt bidden voor de noden van mensen die je kent, mensen die je niet kent, en bidden dat mensen God leren kennen.